

Jørn Dohrmann (DF):

Det betragter jeg slet ikke som et drillespørgsmål, for hr. Bjarne Laustsen ved udmærket godt, at Dansk Folkeparti bl.a. på miljøområdet siger, at vi er nødt til at skulle løfte bredere end kun lige ved at løfte Danmark. Så man kan finde andre eksempler på, at Dansk Folkeparti siger: Her er vi nødt til at løfte i flok for at give borgerne, give forbrugerne den bedste oplysning, den bedste oplevelse og den mest sikre – man kan sige – verden at leve i. Vi ser det jo også på det her område: Kan EU være en medspiller, så er der da ingen grund til, at vi gør EU til en medspiller.

Kl. 19:50

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Der er ikke flere korte bemærkninger.

Så går vi videre til den næste ordfører, og det er SF's ordfører, hr. Karl H. Bornhøft.

Kl. 19:50

(Ordfører)

Karl H. Bornhøft (SF):

Tusind tak. Jeg skal på vegne af vores forbrugsordfører, fru Pia Olsen Dyhr, sige følgende:

SF støtter forslaget med begejstring. Vi er oven i købet meget glade for, at regeringen bager det op, og vi synes ikke, vi skal hænge os i den bagatel, at de jo nærmest også er tvunget til det.

Kort sagt handler det her jo om, at vi oplever et stigende pres på vores næringsdeklaration, der tager udgangspunkt i 100 g eller 100 ml, og derfor har det været centralt for os at sikre det udgangspunkt. Derfor er det også godt, at regeringen nu vil arbejde for, at det bliver obligatorisk.

Mærkningen bliver presset af de forskellige frivillige mærkninger, og her tænker vi jo især på GDA-mærkningen. Og hvorfor udmærker GDA-mærket sig? »Udmærker sig« er måske også for stærkt sagt i den her sammenhæng, men der er i hvert fald indbygget tre grundlæggende problemer, nemlig sukkerindhold, portionsstørrelser og så, at man skal være kvinde.

Når vi kigger på sukkerindholdet og tager GDA-mærkningen som udgangspunkt, vil vi se, at vi hver især er i den situation, at der er tale om 90 g sukker dagligt. De nordiske anbefalinger er jo ellers 45 g for børn, 55 g for kvinder og 70 g for mænd. Den enkelte forbruger bliver derfor villedt, hvis man tror, at man kan regne med GDA-mærket.

Når vi kigger nærmere på portionsstørrelserne, ser vi, at de varierer alt efter produkt. Enkelte morgenmadsprodukter tager udgangspunkt i 30-g-portioner, hvilket jo er klart mindre end det, hver enkelt forbruger forbinder med det, der betegnes som en portion, og det forvirrer jo bestemt mere, end det vejleder.

Sidst, men ikke mindst, tager GDA udgangspunkt i, at vi alle er aktive, motionerende kvinder, åbenbart. Og når vi ser, at GDA f.eks. bruges på Coco Pops, vil vi nok synes, at det jo nok vil give mere mening at tage udgangspunkt i et barns end i en kvindes behov.

GDA-mærket er mildest talt ikke vejledende for forbrugeren, snarere forvirrende, og i skrap tale ville vi jo nok have sagt decideret vildledende. Det er derfor SF meget magtpåliggende at sikre, at forbrugerne får den bedst mulige vejledning, og derfor er vi glade for den obligatoriske 100-g- og 100-ml-næringsdeklaration, men det er langt fra nok.

Vi i SF ville gerne have, at ministeren også tager kampen op mod GDA-mærket, for at sikre brugerne. Så for SF er det centralt med en ordentlig information til forbrugerne, og derfor støtter vi naturligvis det her forslag.

Kl. 19:53

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Tak til SF. Så hopper vi ned til Enhedslistens ordfører, og det er hr. Per Clausen.

Kl. 19:54

(Ordfører)

Per Clausen (EL):

Jeg beklager, at jeg havde overset, at den konservative ordfører ikke deltog i den almindelige jubel over det her fantastiske beslutningsforslag, som både de, der har skrevet det, og de, der ikke har skrevet det, åbenbart har udtænkt i fællesskab. Det er jo dejligt.

Jeg vil sige et par ting til det her spørgsmål om de her mærker. Det er for det første, at selv om det så lykkes nu at fastholde den danske regering på det synspunkt, at det er pr. 100 g og 100 ml og ikke noget andet, der skal være indholdet i det mærke, man skal slås for ned i Europa, så er kendsgerningen jo, at når GDA-mærket har en vis mulighed for at slå igennem, er det, fordi GDA-mærket foregiver at være det, som vi i grunden har brug for, nemlig et enkelt mærke, som sender et signal om, hvorvidt et produkt er mere eller mindre sundt.

Det var jo sådan et mærke, som regeringen her i Danmark havde udtænkt, som regeringen arbejdede på, og som regeringen forsøgte at lave